

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 22

ΘΕΜΑ ΩΜΟΝ

Κατακλυσιμὸς ἐπιστολῶν πενομένων ἱερέων τῆς ὑπαίθρου χώρας πρὸς μέλη τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ἔφερε τὸ ζήτημα τῆς συντηρήσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς χώρας εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Γερουσίας, δεόν δὲ νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἡ προχθεσινὴ ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἐν τῇ ἄνω βουλῇ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία ἐξήρθη εἰς τὸ ἐμπρόπον ἕψος τοῦ πραγματικῶς μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ καὶ πάντοτε «ὀμοῦ θέματος» τούτου, ὡς πραγματολογῶν ἐξακarakterισεν αὐτὸ εἰς τῶν κυρίων γερουσιαστῶν. Ὁρθότατα δ' ἕτερος γερουσιαστής, δικαιολογῶν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ σώματος ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἔφερεν ὡς λόγον τῆς δεοντολογικῆς περὶ αὐτοῦ μερίμνης τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πρὸς ταῖς ἱστορικαῖς εἰς τὸ ἑλληνικὸν Γένος ὑπηρεσίαις αὐτοῦ καὶ τὴν ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάγκην.

Ποῖαι ὑπῆρξαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ αἱ ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας προσέφευρεν ὁ κλήρος ὁ ἑλληνικὸς εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῆ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, διότι εἶνε πασίγνωστον: οὔτε θρησκείαν, οὔτε γλῶσσαν, οὔτε ἐθνικὴν συνείδησιν, οὔτε ἐλευθερίαν ἴσως θὰ ἔσωζε τὸ ἑλληνικὸν Γένος, ἐὰν δὲν περισυλλέγετο, δὲν ἐγαλουχεῖτο, δὲν ἐθάλαπετο διὰ τῶν φιλοστόργων τῆς Ἐκκλησίας μεριμνῶν ἐν τῇ κιβωτῇ τῆς, ἡ ὁποία μόνη κατώρθωσε νὰ ἐπιπλεύσῃ διὰ μυρίων ἀγώνων σφᾶ ἐν τῷ τρομερῷ ἐκείνῳ ἀγαρηνῷ κατακλυσμῷ. Δὲν εἶνε λοιπὸν μικρὸς καὶ ἀσήμαντος ὁ λόγος τῆς ἱστορίας, ὁ λόγος τῆς βαθείας ἕκτασης εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους πρὸς τὸν τόσον σπουδαίαν θέσιν κατέχοντα κλήρον του ἐν τῇ πολυπεριπετειώδει του ἱστορίᾳ.

Ἄλλ' ὁ ἑλληνικὸς κλήρος δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς θεσμὸν ἄξιον μόνον νὰ τοποθετηθῆ μετ' εὐλαβείας εἰς μίαν τῶν περιφανεστέρων θέσεων τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ἑλλάδος μουσείου.

Διότι—ὡς τὸ ὁμολογήσωμεν—ὑπάρχουν καὶ παρ' ἡμῖν τινες ἐπαγγελλόμενοι τὸν πραγματολόγον, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ ἀναγνωρίζουσι καὶ ὁμολογοῦσι τὰς σωτηριώδεις διὰ τὸ ἔθνος ὑπηρεσίας τοῦ κλήρου του ἐν τῷ παρελθόντι, ἐκλαμβάνουσι αὐτὸν ὡς ἄχρηστον πλέον «θεσμὸν» διὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, διότι, ἀφοῦ ἔδωκεν ἤδη ἐν καιρῷ εἰς τὸ ἔθνος ὅτι εἶχε νὰ δώσῃ, σήμερον εἶνε ὄλως περιττός, καὶ πρέπει νὰ ἀφεθῆ νὰ ὑποστῆ τὴν φυσικὴν του φθορὰν μέχρι τελείου ἀφανισμοῦ· τὸ ἔθνος δὲν ἔχει πλέον αὐτοῦ ἀνάγκην μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας του καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς παλαιᾶς του κληρονομίας. Διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀκριβῶς ὑπῆρξε χρήσιμος—καὶ ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῆ ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας—ἡ ὑπόμνησις καὶ τοῦ ἄλλου λόγου, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἔθνος καθῆκον ἔχει νὰ μεριμνήσῃ περὶ τοῦ κλήρου του, τοῦ λόγου τῆς κοινωνικῆς ἀνάγκης, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ σπουδαιότερος διότι εἶνε ὁ μονιμώτερος.

Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν ὁ ἑλληνικὸς κλήρος προσέφευρεν ἀληθῶς σωτηριώδεις ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἔθνος διὰ θυσίων πράγματι μεγάλων καθ' ὠρισμένην δεινὴν περιόδον τῆς ἱστορίας του, ἔπραξεν ἀπλῶς τὸ καθῆκόν του εἰς μίαν παροδικὴν περιπέτειάν του, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν αὕτη ὑπῆρξε μακροχρόνιος. Ἄλλὰ τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ κλήρου εἶνε πολὺ εὐρύτερα καὶ μονιμώτερα πάσης τοιαύτης ἐκτάκτου ἀνάγκης. Ὁ ἱερός κλήρος δὲν εἶνε καιρικὸς τις «θεσμός» δι' ἀνάγκην τινὰ τοῦ λαοῦ ὠρισμένης ἐκτάσεως, ἀλλ' ὄργανικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ, ἀναπόσπαστον ἀπ' αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ὄριον καὶ τέρμα τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ προορισμὸς λοιπὸν τοῦ κλήρου δὲν ἔχει πλαῖσιον, ὅσον δὲ περισσοτέραν ἀνάγκην πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ

στηριγμοῦ ἔχει ἡ κοινωνία, τόσον καὶ εὐρύτερον στάδιον σωτηριώδους δράσεως ἔχει πρὸ αὐτοῦ ὁ κληρὸς καὶ τόσον ἐπιτακτικώτερα ἀποβαίνει ἡ ἀνάγκη τῆς περὶ αὐτοῦ μερίμνης.

Περὶ αὐτῆς δὲ μάλιστα τῆς περιπτώσεως πρόκειται σήμερον. Σπανίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ κοινωνία ἐκινδύνευσε τόσον, ὅσον σήμερον κινδυνεύει. Ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ στάθμη κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περιόδον ἔπεσε καὶ παρ' ἡμῶν πολὺ χαμηλὰ, ὅσονδήποτε δὲ καὶ ἐν ἡ πολιτεία ἀγωνίζεται νὰ τὴν ὑψώσῃ, ἐν εἶνε ἀναντίρρητον, ὅτι στερεῖται τῶν μέσων ἐκείνων τῶν τελεσφόρων πρὸς ἀνιψώσεις αὐτῆς. τὰ ὅποια διαθέτει μόνον ὁ ἱερός τῆς Ἐκκλησίας κληρὸς ἀπ' αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ λειτουργήματός του, τῆς ἱεράς του ἀποστολῆς. Ἀπ' αὐτῆς πρὸ παντός τῆς ἐπόψεως δέον ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεῖα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοῦ κλήρου τὸ ζήτημα ὡς πράγματι ὁμῶν θέματα τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

γ) Ἡ ὑπαρξίς τοῦ κακοῦ.

[4]

Μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν ἄλλην, τὴν καὶ σπουδαιότεραν, δυσκολίαν, ἣτις προκύπτει ἐκ τῆς ἐπαρξίσεως τοῦ κακοῦ. Ὁ ὅρος κακὸν ἐν τῇ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ του περιλαμβάνει τὸν πόνον τὸν σωματικόν, τὴν ὀδύνην τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἠθικὴν ἢ πνευματικὴν καὶ τα μὲν δύο πρῶτα δύνανται νὰ ὀνομασθοῦν φυσικὸν κακόν, αἰσθητὸν καὶ ὑπὸ τῶν ζῶων, ἡ δὲ τελευταία εἶνε τὸ ἠθικὸν κακόν καὶ σχετίζεται πρὸς μόνον τὸν ἄνθρωπον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κόσμος εἶνε πλήρης πόνου, θλίψεως καὶ ἁμαρτίας, δυνάτον νὰ ἐρωτηθῆ πῶς οὗτος θὰ ἠδύνατο νὰ σχεδιασθῆ καὶ δημιουργηθῆ ὑπὸ Θεοῦ μεριμνῶντος περὶ τῆς εὐημερίας τῶν δημιουργημάτων του; Ἄλλαις λέξεσιν, ἡ ὑπαρξίς τοῦ κακοῦ δὲν ἀποδεικνύει ἄρα γε ὅτι ὁ Θεὸς ἢ δὲν ἠδύνατο, ἢ δὲν ἠθελε νὰ τὸ προλάβῃ; Ἐὰν δὲν ἠδύνατο, δὲν εἶνε Παντοδύναμος· ἐὰν δὲν ἠθελε, δὲν εἶνε Πανάγαθος. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀναμφίβολον δυσκολίαν θὰ ἐξετάσωμεν δὲ αὐτὴν λεπτομερῶς ἐξ ἀφορτῶν τῶν ἐποψῶν, ἧτοι καθ' ὅσον θίγει καὶ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

1. Τὸ φυσικὸν κακὸν τῶν ζῶων.

Ἡ σχετικὴ ἀντίρρηση εἶνε ὅτι τὰ παντοειδῆ ζῶα ὑποφέρουν εἰς μεγάλην ἔκτασιν πόνου καὶ ἀδύνητος, ἡ ὅποια καὶ ὡς ἀναξιοπάθεια ἐμφανίζεται, εἶνε δὲ καὶ ὅλως ἄχρηστος, ἐφ' ὅσον τὰ ζῶα, ἐστερημένα ἠθικῆς φύσεως, οὔτε ἀξίζει νὰ πονοῦν, οὔτε καὶ ὠφελοῦνται ἐκ τῆς ὀδύνης.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἐκάστην ἀντίρρησην κατὰ μέρος.

Καὶ πρῶτον, τὴν ἔκτασιν τοῦ πόνου παρὰ τοῖς ζώοις.

Τὸ ἐν ζῶον δὲν ὑποφέρει περισσότερον ἐκ τοῦ ὅτι ἑκατομμύρια ζῶων ὑποφέρουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὥστε ἡ ἐξέτασις πρέπει νὰ περιορισθῆ εἰς τὸν πόνον τὸν ἀτομικόν, ἐφ' ὅσον κατ' οὐδὲν τὸν θίγει τὸ σύνολον. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἀτομικοῦ πόνου εἰς τὰ ζῶα πολὺ ὀλίγα γνωρίζομεν. Ὅτι κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ ζῶα παρουσιάζονται ὡς ὑποφέροντα πολὺ,—π.χ. ὁ ποντικὸς συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς γαλῆς—εἶνε φανερόν· ἀλλὰ ὅτι πολὺ πράγματι ὑποφέρουν εἶνε ἀμφίβολον, διότι ἔχουν εὐαίσθησιαν μικροτέρην τῆς τοῦ ἀνθρώπου· ἐσφαλμένον λοιπὸν εἶνε νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ἰδικῶν μας αἰσθημάτων εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Καὶ τὸ πρῶγμα εἶνε προφανές ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι ὁ πόνος σχετίζεται πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ἄγριοι πονοῦν ὀλιγώτερον ἢ οἱ πολιτισμένοι λαοί. Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάπτυξις εἶνε ἀκείρως μικρότερα, ὑποφέρουν ἀκόμη ὀλιγώτερον, καὶ ἐπιμένως αἱ κατώταται μορφαὶ τῆς ζωῆς οὐδὲ ὑποφέρουν καὶν.

Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τῆς παρατηρήσεως, διότι διάφορα γεγονότα ἐσημειώθησαν τὰ ὅποια σχεδὸν μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάμωμεν τοιοῦτο συμπέρασμα. Οὕτω π.χ. ὁ καρκίνος ἐξακολουθεῖ νὰ τρώγῃ, καὶ μάλιστα ἀπολαυστικῶς, ἄλλον μικρὸν καρκίνον, καθ' ὅν χρόνον ὁ ἴδιος βραδέως καταβροχθίζεται ὑπὸ ἄλλου μεγαλειτέρου· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ἀμφισβητούμενον ἂν ὁ καρκίνος αἰσθάνεται οἰονδήποτε πόνον, ἐφ' ὅσον τὸ σχεδὸν καθολικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ πόνου εἶνε νὰ καταργῆ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ τρώγειν. Παρόμοια δὲ παραδείγματα ἀναφέρονται πολλά.

Πρὸς τοῦτοις, ἂν ἐξαιρέσωμεν τὰ κατοικίδια ζῶα, τὰ ὅποια ἐν μέρει εἶνε τιθασσευμένα καὶ πολιτισμένα, τὰ ἄλλα ζῶα δὲν ἔχουν τὴν προαίσθησιν τοῦ πόνου καὶ τὴν δύναμιν νὰ συγκεντρῶνουν τὴν προσοχὴν των εἰς αὐτόν, πράγμα τὸ ὁποῖον τόσον μεγεθύνει τὸν πόνον παρὰ τῷ ἄνθρωπῳ. Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ποντικὸς π.χ. δὲν εἶνε προορισμένος νὰ ζῆ αἰωνίως, ὁ φόνος του ὑπὸ τῆς γαλῆς ἀποτελεῖ, τὸ πολὺ, βραχύτατον ἀτύχημα, ἴσως δὲ ἐνέχει πόνον παρὰ πολὺ ἀσημαντότερον τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν θὰ ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ ἐν προχωρημένῃ ἡλικίᾳ. Καὶ ἀληθῶς ὀλίγιστα πράγματα θὰ ἦσαν χειρότερα παρὰ ἐὰν τὰ γηραλέα καὶ ἀσθενῆ ζῶα ἀφήνοντο εἰς ἑαυτὰ καὶ ἀπέθνησκον βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν πείναν. Καὶ πρέπει νὰ μὴ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἡ φύσις δὲν παρέχει βεβαίαν τροφήν, ἡ γαλῆ οὐδέποτε θὰ συνελάμβανε τὸν ποντικὸν χάριν παιδιᾶς, προξενούσα οὕτω εἰς αὐτὸν περιττὴν καὶ ἐπανειλημμένην ὀδύνην, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐφόνευεν ἀμέσως. Ὄντως δέ, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη σκληρότης ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει ὑπὸ τὴν ἐννοιαν νὰ προξενῆται πόνος χάριν αὐτοῦ τοῦ πόνου, ὅπως συχνὰ τὸ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι. Τὰ ζῶα ἀπλῶς προξενοῦν πόνον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ τραφοῦν.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ κατὰ τι ἄλλο : ἐφ' ὅσον δηλ. τὰ ζῶα ζοῦν φυσικὴν ζωὴν καὶ δὲν ἔρχονται εἰς ἐπα-

φήν μὲ τὸν ἄνθρωπον, εἶνε ζήτημα ἂν ἀσθενοῦν. Τοῦτο δὲ σπουδαίως μειώνει τοὺς πόνους τῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς πόνους τῶν ἀνθρώπων, διότι μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος ὀφείλεται εἰς ἀσθένειαν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς μορφῆς.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸν οὕτω κληθέντα ἀγῶνα περὶ ἐπάρξεως. Ὁ ἀγὼν οὗτος δὲν εἶνε ὅτι κοινῶς νομίζεται, ὡς, ἄλλως τε, ὁμολογήθη ὑπὸ διαπερπὸν φυσιοδιφῶν. Ὁ Λαβίνος π. χ. εἶπε: «Ὅταν συνεπιδώμεθα περὶ τοῦ ἀγῶνος τούτου, εἰμποροῦμεν νὰ παραγορηθῶμεν ἐκ τῆς πλήρους πεποιθήσεως ὅτι ὁ πόλεμος τῆς φύσεως δὲν εἶνε αἰσθητός, ὅτι ὁ θάνατος εἶνε γενικῶς ταχύς, καὶ ὅτι τὰ σφοιγηλά, τὰ ὑγιᾶ καὶ τὰ εὐτυχή γενικῶς ἐπιζοῦν καὶ πολλαπλασιάζονται». Ὁ δὲ Wallace λέγει: «Ἡ κοινή ἰδέα τοῦ ὅτι ὁ ἀγὼν περὶ ἐπάρξεως εἶνε συναφῆς πρὸς ἀθλιότητα καὶ ὀδύνην ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ ἀντικρως ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὅ,τι πράγματι παρῶγει, εἶνε τὸ ἀνώτατον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς μὲ τὸ ἐλάχιστον τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου».

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἀγὼν οὗτος ἐνέχει καὶ μερικὰ καταφακῆ πλεονεκτήματα, διότι συντελεῖ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν πολλῶν ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἰδιοτήτων τῶν ζῶων. Ἡ ῥώμη τοῦ λέοντος καὶ ἡ ταχύτης τῆς δορκάδος θὰ ἦσαν περιτταὶ καί, ἐπομένως, δὲν θὰ ἦσαν ἀνεπτυγμένα. ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐν λόγῳ ἀγὼν. Ἐν γένει, λοιπὸν, φαίνεται πιθανὸν ὅτι ὁ πόνος εἰς τὰ ζῶα εἶνε πολὺ ὀλιγώτερος παρ' ὅσον ἐκλαμβάνεται, εἰς δὲ τὰς κατωτέρας ζωικὰς μορφὰς εἶνε σχεδὸν παντελῶς ἀνύπαρκτος.

Θὰ ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ ἀντιταχθῆ ὅτι τοῦτο ἀπλῶς ἐλαττώνει τὴν δυσκολίαν· διότι, διατὶ τάχα τὰ ζῶα ἐν γένει νὰ ὑποφέρουν; Ἦτοι δὲν θὰ ἔπρεπε διόλου νὰ ὑποφέρουν καθ' ὅσον εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κρίνωμεν, ὑποφέρουν καθ' ὅλοκληρίαν ἀναξίως, διότι, μὴ κεκτημένα φύσιν ἠθικὴν, δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν κάμει τι διὰ τὸ ὅποιον νὰ ἀξίξῃ νὰ ὑποφέρουν. Ἄλλ' ὅμως καὶ ἡ εὐχαρίστησις πού ἀπολαμβάνουν δὲν τοὺς ἀξίξῃ. Καὶ αἱ δύο καταστάσεις—ἂν θέλωμεν ἀμερολήπτως νὰ κρίνωμεν—εἶνε ἀλληλένδετοι· ἂν τὰ ζῶα δὲν εἶνε δεικτικὰ πόνου, οὐδὲ εὐχαριστήσεως πιθανῶς εἶνε δεκτικά, ἐφ' ὅσον τὸ αὐτὸ νευρικὸν σύστημα παράγει ἀμφότερα. Καὶ ὅμως τὰ ζῶα φαίνεται νὰ ἔχουν περισσοτέραν εὐχαρίστησιν παρὰ ὀδύνην: ἡ ζωὴ των,—ἂν ἐξαιρεθῆ ἢ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κακομεταχειρισίς των—, ἀποτελεῖ κατὰ κανόνα συνεχῆ ἀπόλαυσιν, πιθανῶς δὲ εἰς δεδομένην στιγμὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν εὐτυχῶν ζῶων ἐνὸς ἐπὶ μέρους εἶδους εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλειότερος τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνων πού ὑποφέρουν. Συντόμως εἰπεῖν, ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐτυχία εἶνε ὁ κανὼν, ἢ δὲ ἀσθένεια καὶ ὁ πόνος ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις.

Οὐδὲ δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ὁ πόνος εἶνε ἀχρηστος εἰς τὰ ζῶα· διότι, καίτοι δὲν ἔχουν ἠθικὴν φύσιν ἢ ὅποια νὰ δοκιμάζεται, κέτηνται ὅμως φυσικὴν ζωὴν προωρισμένην νὰ διατηρηθῆ καὶ μεταδοθῆ, ἢ δὲ αἰσθητικῶς τοῦ πόνου δύναται νὰ ἔχη δι' αὐτὴν οὐσιώδη σημασίαν. Διότι, πράγματι, εἶνε εἶδος φρουροῦ εἰδοποιούντος αὐτὰ περὶ κινδύνων, οἱ ὅποιοι ἄλλως θὰ

ἠδύνατο νὰ τοῖς προξενήσουν καταστροφὴν. Ἐὰν π.χ. τὰ ζῶα δὲν ἠσθάνοντο πόνον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμοότητα, δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ ἀποφύγουν τὴν πυρκαϊὰν δάσους· ἢ, ἐὰν δὲν ἠσθάνοντο πόνον ἀπὸ τὴν πείναν, θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ ἀστίαν. Ὁ πόνος, λοιπὸν, εἶνε ἐν τῇ πραγματικότητι συντηρητικὸν τῆς ζωῆς στοιχεῖον, καὶ συχνὰ δὲν εἶνε διόλου κακόν.

Οὐδὲ μία ἄρα ἀποψις τῆς ἀντιροήσεως ταύτης δύναται νὰ στηριχθῆ. (W. T.)

ὍΡΟΙ ΑΦΟΡΩΝΤΕΣ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΡΦΗΝ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

α' Ἐκκλησιαστικαὶ ἀπαιτήσεις

Τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν μορφήν τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος δεῖν νὰ προσδιορίζωσιν ὄχι μόνον ὁ σχολικὸς καὶ παιδαγωγικὸς παράγων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς καὶ ὁ θεολογικὸς. Τὸ τοιοῦτον συνάγεται πρωτίστως ἐξ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος· δι' αὐτοῦ δηλ., ὡς γνωστόν, ἐπιδιώκομεν οὐχὶ ἀπλῶς νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς μαθητὰς ξηρὰς γνώσεις περὶ τῆς θρησκείας, εἰς ἣν οὐτοὶ ἀνήκουσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς αὐτοὺς χριστιανικὸν φρόνημα καὶ ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν, ἐπιδρῶντες ἐπὶ τε τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας αὐτῶν. Οὕτως οἱ μαθηταὶ θὰ διδαχθῶσι τὴν πίστιν εἰς ὀρισμένην θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ὁμολογίαν. Εὐθύς ἀμέσως λοιπὸν προβάλλουσιν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ θεολογικαὶ ἀπαιτήσεις: Διὰ νὰ γίνῃ ὁ παῖς ἄξιον μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλει ἐν πρώτοις νὰ διδαχθῆ τὰς βασικὰς καὶ θεμελιώδεις τοῦ χριστιανισμοῦ διδασκαλίας. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρκεσθῆ εἰς τὴν ἀπλήν διὰ τοῦ νοῦ πρόσκτησιν τῶν διδασκαλιῶν τούτων, ὅποτε τὸ περιεχόμενον τοῦ μαθήματος ἠδύνατο νὰ εἶναι ἠηλοποιημένον τι σύστημα Θεολογίας καὶ Ἠθικῆς, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρηται ἐξ ἴσου διὰ τὴν πραγματώσιν τῶν ἀληθειῶν τούτων ἐν τῇ ζωῇ τῶν μαθητῶν διὰ τῆς καλλιέργειας τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτῶν βίου. Τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν ἰδίως διὰ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν μορφήν τῆς ἀγωγῆς ἐν τοῖς κατηχητικοῖς σχολείοις, περὶ ὧν ὅμως δὲν θὰ γίνῃ ἐνταῦθα λόγος.

Ἐξ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως προέχουσιν ἐν τῇ θρησκευτικῇ διδασκαλίᾳ αἱ χριστιανικαὶ ἐκεῖναι ἀληθεῖαι καὶ ἐντολαί, τῶν ὁποίων ἡ γνώσις καὶ ἡ ἐκτέλεσις θεωροῦνται ἀπαραίτητοι διὰ τὴν σωτηρίαν¹. Πίστις καὶ ἀγάπη εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸν θυσιασθέντα χάριν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ ἐν ἡμῖν χάριτι θεῖα οἰκοῦν Ἅγιον Πνεῦμα, ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν περὶ τῆς ἡμετέρας ψυχικῆς σωτηρίας μεριμνῶσαν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ ὄργανα αὐτῆς, καὶ συμμετοχὴ εἰς τὰ μυστήρια καὶ τὴν ἐν γένει λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ διὰ τὴν πρόπουσαν συμμετοχὴν εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλη-

1. Πρβ. Ἰωάν. ιζ' 3, Πράξ. δ' 12. Ἐβρ. ια' 6, Ματθ. κβ' 37-40 (καὶ παρόλλ.).

σίας εἶναι φανερόν ὅτι ἀπαιτεῖται προσέτι στοιχειώδης τοῦλάχιστον γνῶσις τῆς Λειτουργικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ὑμολογίας, ὑπό τινα δ' ἔποψιν καὶ τῆς χριστιανικῆς τέχνης καθ' ὅλου.

Ἡ Ἐκκλησία ὡσαύτως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν διατήρησιν τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπὸ πάσης αἰρετικῆς κακοδοξίας προφύλαξιν αὐτῶν. Ἡ γνῶσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ ἡ ἀντιπαράθεσις τῶν ὀρθοδόξων διδασκαλιῶν πρὸς τὰς κακοδοξίας τῶν ἐπικρατεστέρων τοῦλάχιστον αἰρέσεων ἀποτελοῦσι σπουδαῖα μέσα πρὸς πρόληψιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου.

Ἄλλη ἀπαιτήσις εἶναι καὶ ἡ ὅσον τὸ δυνατόν συμφρονότερα πρὸς τὴν ἐκκλ. παράδοσιν ἐπιλογή καὶ διαιτάξις τοῦ θρησκευτικοῦ διδακτικοῦ ὕλικου.

Ἡ σπουδαιότερα ὅμως ἐκκλησιαστικὴ ἀπαιτήσις εἶναι ἡ ἐπαρκὴς γνῶσις ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς (Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης,) διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὴν κυριωτέτην τῶν πηγῶν τῆς ἡμετέρας θρησκείας.

β' Αἱ γενικώτεραι παιδαγωγικαὶ ἀπαιτήσεις

Αἱ παιδαγωγικαὶ ἀπαιτήσεις ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ θρησκευτικοῦ διδακτικοῦ ὕλικου εἶναι τοῦτο μὲν γενικώτεροι, ἀπορρέουσαι ἀπὸ τῶν θεμελιωδῶν τῆς ψυχολογίας τοῦ παιδὸς καὶ τῆς διδακτικῆς ἀπαιτήσεων τοῦτο δὲ εἰδικώτεροι, ἀπορρέουσαι ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος.

Αἱ γενικαὶ παιδαγωγικαὶ καὶ διδακτικαὶ ἀπαιτήσεις συνοψίζονται εἰς τὰς ἑξῆς θεμελιώδεις προτάσεις: 1) Ἡ διδασκομένη θρησκευτικὴ ὕλη ὀφείλει νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῶν μαθητῶν· εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν ἐποπτικὴ κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ περιεχόμενον καὶ νὰ μὴ περιέχῃ ἀφηρημένας δογματικὰς ἐννοίας. Ἐπίσης ἡ ἐκλογή καὶ ἡ κατανομή τῆς ὕλης εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνωνται ἐπὶ τῇ βάσει οὐχὶ ἐπιστημονικῶν καὶ θεωρητικῶν θεολογικῶν ἀρχῶν, ὡς ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ διδασκαλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ψυχολογικῶν ἀρχῶν, δηλαδή συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν οὐχὶ τόσον τῆς ὕλης καθ' ἑαυτὸν, ὅσον τῆς παιδικῆς ψυχῆς καὶ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῆς. 2) Τὸ προσφερόμενον ὕλικόν δεόν νὰ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὰ διαφέροντα τοῦ παιδός, ἐπομένως πρέπει νὰ ποικίλλῃ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ψυχοσυνθέσεως αὐτοῦ· παιδαγωγικῶς σκόπιμον καὶ εὐκταῖον εἶναι νὰ προσδιορίζεται, εἰ δυνατόν, ἡ διδακτέα ὕλη ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν μαθητῶν, ἀναλόγως τῶν διαφερόντων, ἀίνα κυριαρχοῦσιν εἰς αὐτούς· καὶ 3). Ἡ ὕλη τῶν θρησκευτικῶν πρέπει νὰ ἐναρμονίζηται, ὅσον εἶναι δυνατόν, πρὸς τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας οἱ μαθηταὶ πορίζονται καὶ ἐκ τῶν ἄλλων μαθημάτων, τῶν διδασκομένων ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, π. χ. ἱστορίας, γεωγραφίας κλπ. οὕτω λ.χ. ἐν τῇ τάξει, ἔνθα διδάσκεται ἡ ἱωμαϊκὴ ἱστορία, ἀρμοδιώτερα ἐκ τῶν θρησκευτικῶν πρὸς διδασκαλίαν εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης κ.ο.κ. εἰς δὲ τὰς ἀνωτέρας γυμνασιακὰς τάξεις ἡ διδακτικὴ ὕλη τῶν θρησκευτικῶν σκόπιμον εἶναι ν' ἀντιστοιχῇ καὶ πρὸς τὸν φυσιογνωστικὸν καὶ φιλοσοφικὸν κύκλον· μαθημάτων

τῶν τάξεων τούτων, προσλαμβάνουσα ἀπολογητικὴν χροιάν.

Ἡ δὲ σπουδαιότης ἐκ τῶν εἰδικωτέρων ἀπαιτήσεων, τῶν ἀπορρέουσῶν δηλ. ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, εἶναι ὅτι ἡ διδακτέα ὕλη πρέπει νὰ εἶναι πλουσία εἰς θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον· ἄλλαις λέξεσι νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ ἐξάγονται φυσικῶς καὶ ἀβίατως θρησκευτικαὶ σκέψεις καὶ ἠθικὰ συμπεράσματα τοιοῦντα τὴν βούλησιν τοῦ μαθητοῦ πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ πρὸς χριστιανικὰς πράξεις. Τοῦτο ἰδίως ἰσχύει διὰ τὰ κατώτερα σχολεῖα, διότι εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ μαθηταὶ λαμβάνουν καὶ βαθύτεραν τινὰ ἱστορικὴν μόρφωσιν, ἰδίως εἰς τὰ κλασσικὰ Γυμνάσια, πλὴν τοῦ ἠθικοθρησκευτικοῦ περιεχομένου, εἶναι ἀνάγκη διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος νὰ εἰσδύσωσιν οἱ μαθηταὶ περισσότερον εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, βοηθούμενοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν ἄλλων πηγῶν τῆς ἡμετέρας θρησκείας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρέπει ἡ διδασκομένη ὕλη ἐν τοῖς σχολείοις Μ. Ἐκπαιδεύσεως, πλὴν τοῦ μορφωτικοῦ της χαρακτῆρος, νὰ καθιστᾷ τὸν μαθητὴν ἱκανὸν νὰ γνωρίσῃ πολυμερῶς τὴν θρησκείαν, ἣν ἀσπάζεται καὶ νὰ λάβῃ συνείδησιν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς διαμορφώσεως.

ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ
Καθηγητῆς, δ. θ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ὀρθόδοξος ἀγιογραφία.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ ἐκδόσεως εἰκονογραφικοῦ λευκώματος περιέχοντος εἰκόνας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων εἰλημμένας ἐκ τῶν ἀριωτέρων, καλλιτεχνικωτέρων καὶ γρησιωτέρων βυζαντινῶν πρωτοτύπων, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰρηναῖος ἐν περισπουδαστῷ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐν τῇ «Ἐστία» ἐπεξηγεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἐν λόγῳ συνοδικῆς ἀποφάσεως πρὸς διάλυσιν τῶν ἐν τισὶ καλλιτεχνικοῖς κύκλοις προκνησῶν παρεξηγήσεων περὶ τῆς οὕτω δῆθεν δεσμεύσεως τοῦ δημοσιοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος ἐν τῷ κλάδῳ τῆς ἀγιογραφίας. Ὁ Σεβ. Ἱεράρχης διαπιστῶν τὴν παρ' ἡμῶν ἀναρχίαν περὶ τὴν ἀγιογραφίαν, ἐκδηλουμένην εἰς τὴν εἰκόνισιν προσώπων καὶ πραγμάτων ἀσχετῶν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον εἰκονογραφικὴν παράδοσιν, διασαφεῖ ὅτι τὸ ἐπὶ ἐκδοσῶν λεύκωμα δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν δέσμευσιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ καλλιτέχνη, διότι ἡ μεγάλη καλλιτεχνικὴ προῆ καὶ ἡ δύναμις τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς δημιουργίας εἶνε φύσει ἀδέσμευτος· ἀλλ' ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῆς ὀρθοδόξου εἰκονογραφῆσεως εἶνε αὐτόδηλον ὅτι ὁ καλλιτέχνης ἀνάγκη νὰ ἦνε ἐμποτισμένος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε, δημιουργῶν ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῆς ἱερᾶς ἱστορικῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους του καὶ ζωηρῶς συγκινομένου ἐκ τῆς γρησίας ἀντιλήψεως τῆς πνευματικότητος, τῆς ψυχικῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, τῆς

αυστηρότητος τοῦ ἤθους καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ζωῆς τῶν εἰκονιζομένων προσώπων, νὰ δημιουργῇ ἐν τῷ πλαίσιῳ τούτῳ τοὺς τύπους τοῦ οὐτιῶ ἀποφεύγει τὸ πρόσωπον πνεῦμα τῆς δυτικῆς ἀγιογραφικῆς τεχντροπίας, τὸ τόσον ξένον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς οἰοεὶ ἐξαϊλώσεως τῆς σαρκὸς ἐν ταῖς μορφαῖς τῆς γνησίας βυζαντινῆς εἰκονογραφίας, σταθεροῦσης τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν πνευματικὸν τῶν ἁγίων προσώπων περιεχόμενον, πρὸς τὴν εἰς τὴν ἀσκητικὴν μορφήν ἀκτινοβολοῦσαν ἀγιότητα τῆς ψυχῆς των. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς ἀγιογραφικῆς τέχνης. Ὄπερ παντάπασιν ἀγνοεῖται ἐπὶ τῶν «ἀδοκίμων» καὶ «δυτικιστῶν» παρ' ἡμῖν ἀγογράφων.

Ἀνάνηψις.

Τὰ συννεραζόμενα ἀστικά σωματεῖα μὴ περιορισθέντα εἰς τὸ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διάβημά των ἐθεώρησαν ἐπιβαλλόμενον δι' ἰδίου ὑπομνήματος νὰ ἐπιστήσωσι καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς μεταξὺ τῆς νεολαίας ἰδίως διαδόσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ἠξίωσαν δ' ὅπως τὸ κράτος θέσῃ τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐκτὸς νόμου, λάβῃ δὲ τὰ προσήκοντα μέτρα κατὰ τῶν κομμουνιστῶν διδασκάλων. Ἐκ παραλλήλου ἐγνώσθη ὅτι ὑπεβλήθη καὶ δπόμνημα τῶν γονέων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Αἰγίου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, δι' οὗ οὗτοι μετὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων ἐκθέτοντες τὴν τρῶμερὰν τὴν νεολαίας ἠθικὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν σπουδαιοτάτην χαλάρωσιν τῆς σχολικῆς πειθαρχίας ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἠθικῆς κατενθύνσεως ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει ἕνεκα τῆς στροφῆς ἐνίων ἐκ τῶν διδασκόντων πρὸς τὰς κομμουνιστικὰς ἰδέας, ἀξιοῦν τὴν ἐκρίζωσιν τῶν αἰτίων «τοῦ ἠθικοῦ κατηφόρου τῆς μαθητικῆς νεολαίας». Ὡς τοιαῦτα δ' αἰτία οἱ γονεῖς κατονομάζουσι τὸ μὲν τὴν μεικτὴν φοίτησιν, τὸ δὲ τὸ περιεχόμενον τῶν διδασκτικῶν βιβλίων, ἅτινα, κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη, «ἀπέβησαν κυριολεκτικῶς σάραξ ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ πηγὴ δηλητηριάσεως τῶν νεαρῶν ἑλληνοπαίδων», τὴν κολόβωσιν τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐμπνευσμένης θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ τοὺς κομμουνιστὰς διδασκάλους. Τὸ διάβημα τοῦτο τῶν γονέων τοῦ Αἰγίου, τὸ ὁποῖον προσυπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων τῆς πόλεως, ἐν συναφείᾳ πρὸς τὴν κίνησιν τῶν συννεραζομένων ἀθηναϊκῶν ἀστικῶν σωματείων ἀποτελεῖ ἐνδειξὴν ὅτι ὁ λαὸς ἠρξάτο ἀνανήφων, ἐνώπιον δὲ τῆς τοιαύτης ἀφυπνίσεως οἱ ἀρμόδιοι θὰ προβῶσιν ἐπὶ τέλος εἰς τὴν λήψιν πάντων ἐκείνων τῶν συστηματικῶν μέτρων, ὅσα οὐ μόνον εἰς τὴν ἀνακοπὴν τοῦ κακοῦ θὰ συντελέσωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ λαοῦ θὰ ἀπεργασθῶσι.

Ἀφυκτος !

Κατὰ τὴν πρώτῃν συνεδρίαν τῆς γενικῆς ἐπιτροπῆς τῆς τῆ παρελθούσης Τριτῆς ἀρξαμένης τελευταίας διασκεψεως τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπίτροπος τῶν Σοβιέτ κ. Αἰτβίνωφ λαβὼν τὸν λό-

γον ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν μετατροπὴν τῆς διασκεψεως τοῦ ἀφοπλισμοῦ εἰς διάσκεψιν εἰρήνης, εἶπεν ἐν τῇ φροῶ τοῦ λόγου του : «Δὲν δύναμαι νὰ συζητῶ διὰ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συζητήσεως καὶ παρακαλῶ τὸν Ὑφιστον νὰ μᾶς καταπέμψῃ τὸν ἀφοπλισμὸν...». Εἶπε ταῦτα ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ πρώτου ἀπὸ καταβολῆς τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἀθέου κράτους ! Ἀνεξαρτήτως τῆς στάσεως τὴν ὁποῖαν, μετὰ τὸ ἄκουσμα τῆς ἐπὶ ἐπισήμων πολιτικῶν χειλέων ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν οὐτῷ δημοσίᾳ καὶ πανηγυρικῇ στιγμή, ἡ ἄθεος Σοβιετία θὰ τηρήσῃ ἀπέναντι αὐτοῦ, ἡ ἀνθρώπιμος καὶ ἀβίαστος πρὸς τὸν Ὑφιστον αἴτη στροφῆ τοῦ ἐπιφανοῦς ἀθροῦσιν ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐνδειξὴν τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἄφυκτος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὅσονδήποτε καὶ αἴτη ἐπαγγέλλεται εἶτε διὰ λόγων, εἶτε δι' ἔργων τὴν ἀντίθεον. Ἀλλὰ διότι ἀκριβῶς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, πᾶσα ψυχὴ, κατ' αὐτὴν αὐτῆς τὴν φύσιν θρησκεύει, οὐ μόνον δ' ἀπλῶς θρησκεύει, ἀλλὰ ἔτι πλέον, εἶνε, «φύσει χριστιανή», διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον πολιτεία ἀνθρωπίνη εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐσταθήσῃ «ἀνίερος» καὶ «ἄθεος»· «ἀλλὰ πόλις ἂν μοι δοκῇ μᾶλλον ἐδάφους χωρὶς— ἀποφαίνεται ὁ Πλούταρχος—, ἡ πολιτεία, τῆς περιθεῶν δόξης ἀναιρεθείσης παντάπασιν, οὐστᾶσιν λαβεῖν, ἢ λαβῶσα τηρήσῃ». Καὶ τὸ ἄθεον κράτος τῶν μπολσεβίκων θὰ καταρρεύσῃ θάττον ἢ βράδιον, ἂνευ ἀμφιβολίας. Ἡδὴ ἐν τῇ ψυχῇ του τὸ ἐκρήμισεν ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπός του.

*

Παρὰ τοὺς παρεμβαλλομένους περιορισμούς ἢ εἰς Παλαιστίνην μετανάστευσις Ἑβραίων συνεχίζεται, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι κατ' ἔτος εἰσρέουν εἰς τὴν χώραν περὶ τὰς 50.000, ἐντεῦθεν δὲ προβλέπεται ὅτι μετὰ 5—6 ἔτη οἱ Ἑβραῖοι θὰ ἀποτελέσωσιν τὴν πλειονότητα τῶν κατοίκων τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀμεσον ἐπακολούθημα τοῦ ρεύματος τούτου σημειοῦται ἡ οἰκοδομικὴ ἀνάπτυξις πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν ἐρχομένων καὶ ἡ ὑπερτίμησις τοῦ ἐδάφους οὐ μόνον εἰς τὰς πόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία. Δὲν φέρεται ὅμως παράλληλος πρὸς τὸ ἀριθμητικὸν ποσὸν τῶν μεταναστῶν καὶ ἡ ποιότης τοῦ ἀνθρώπινου ὕλικου, ἀλλὰ καὶ ἡ κίνησις τῶν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν ἀπαιτουμένων κεφαλαίων διότι πρὸς τῷ παραγωγικῷ βιομηχανικῷ κεφαλαίῳ ἐν ταῖς ἐν Παλαιστίνῃ τραπέζαις λέγεται ἀκίνητοῦν κεφάλαιον £ 12 ἑκατομμυρίων, εἰσχομισθέντων «διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον» ὑπὸ τῶν ἑκασταχοῦ πλουσιῶν Ἑβραίων.

*

Ἐτελεύτησεν ἐν Μόσχᾳ ὑπεροδοκοντούτης ὁ διάσημος ρώσος φυσικὸς Δ. Χρόλισον, ἐξ Ἑβραίων χριστιανός, καθηγητῆς τῆς Φυσικῆς ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πετροπόλεως, πανευρωπαϊκῆς φήμης· ἡ Φυσικὴ αὐτοῦ εἶχε μεταφρασθῆ εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ὁ Χρόλισον διεκρίθη καὶ ὡς συγγραφεὺς ἔργων ἀπολογητικῶν ἰδίως ὑπὲρ τῆς ἱστορικότητος τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διαφωτιστικῶν περὶ διαφόρων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑβραίοις θεσμῶν ὡς καὶ περὶ διαφορῶν περὶ τῶν Ἑβραίων μεσαιωνικῶν προλήψεων.

*

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις βιβλίον περιέχον ἀναμνήσεις τοῦ κατὰ Ἰανουάριον ἐν. ἔτους ἀποθανόντος

βέλγου διπλωμάτου βαρώνου Beyens, ἐν ταῖς ὁποίαις ὑπάρχει λίαν ἐνδιαφέρον ὄλικόν σχετιζόμενον πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ βαρώνος ἐτέλει πρεσβευτὴς παρὰ τῆ Ἁγία Ἐδρα ἐν Ρώμῃ. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τούτου εἶνε «Τέσσαρα ἔτη ἐν Ρώμῃ». Μεταξὺ τῶν ἀναιμνήσεων τοῦ πρεσβευτοῦ ἀναφέρεται καὶ ὅτι ὁ Πάπας Πίος ΙΑ' κατὰ τινα τῶν μετ' αὐτοῦ συνομιλιῶν τῷ εἶχεν ἀναφέρει καὶ περὶ ἀλληλογραφίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Λένιν. Ὁ Πάπας εἶχε γράψει πρὸς τὸν Λένιν δις. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην φορὰν, ἐπὶ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς καρδινάλιου Ράττη, ἀπεστολικὸν ἐν Βαρσοβίᾳ γονυταίου, ἔγραψε πρὸς τὸν Λένιν ζητῶν ἀδειαν νὰ μεταβῇ εἰς Μόσχαν· καὶ τῷ δευτέρῳ μὲν αὕτη, ἀλλ' ὁ καρδινάλιος δὲν ἐχηρημοποίησεν αὐτὴν διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιληροφορήθη ὅτι καὶ ἡ μετὰ βασις εἰς Μόσχαν καὶ ἡ ἐν αὐτῇ παραμονὴ θὰ τῷ ἦσαν σφοδρὰ πιεστικά, διότι θὰ ἐστρεφετο παντάπασιν πάσης ἐλευθερίας καὶ κινήσεων καὶ λόγου, καὶ εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας του θὰ ἦτο τοποθετημένος σκοπός, καὶ ἐν γένει ἡ παραμονὴ του ἐν Ρωσίᾳ δὲν θὰ διέφερε πραγματικῶς φυλακίσεως. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν φορὰν ἦδη ὡς Πάπας Ρώμης πλέον παρεκάλεσε διὰ γράμματος τὸν Λένιν ὅπως ἀποφυλάκισας τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μογιλεφ βαρώνον Ἐδουάρδον Ρόμπ, μητροπολίτην τῶν ἐν Ρωσίᾳ ρωμαιοκαθολικῶν ἐκκλησιῶν, ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ Ρωσίας ἀναχώρησίν του. Ἡ ὑπόθεσις ἐχώρει βραδύτατα, μόνον δ' ὅταν διεβεβαιώθη ὁ Λένιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπλοῦ ἰδιώτου, ἀλλὰ περὶ ἐπισήμου ἀντιπροσώπου τῆς ἀποστολικῆς πρωτευούσης εἶχε μετὰ μακρὰν σκέψιν συγκατανεύσει εἰς τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν λήξαν εβδομάδα εἰς τρεῖς τακτικὰ συνεδρία.

—Ἐν τῇ συνεδίᾳ τῆς Πέμπτης ἀνηγγέλη ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως Γερβασιίου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διακόψασα ἐπ' ὀλίγον τὴν συνεδρίαν ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος Ἱεράρχου, μετὰ τὸ πέρασ δὲ τῆς συνεδρίας κατελθοῦσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου ἐτέλεσε τρισάγιον.

—Ὁ ἀειμνήστος Ἱεράρχης Γερβάσιος Σαρασίτης ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας καταγόμενος, μόνος ἄρσιν αὐτῆς ἀπόγονος, ἐγεννήθη ἐν Ἀργυροπόλει τῆς Ἐπαρχίας Χαλδίας τῷ 1867, μετὰ τὸ πέρασ δὲ τῶν ἐγκυκλιῶν αὐτοῦ σπουδῶν εἰσῆχθη εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν τῆς Χάλκης· ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε μετὰ εὐδοκίμους σπουδὰς τῷ 1893. Διάκονος ἐχειροτονήθη τῷ 1892, πρεσβύτερος δὲ τῷ 1896. Ἀπὸ τοῦ 1893 μέχρι τοῦ 1895 ἐχορηγήσας Σχολάρχης τοῦ Φροντιστηρίου Ἀργυροπόλεως, ἀπὸ δὲ τοῦ 1895—1900 εὐδοκίματα διηύθυνε τὴν Ἱερ. Σχολὴν Ζινδζίδεσθ Καίσαρειας. Κατὰ δὲ τὸ σχολικὸν ἔτος 1900—1901 διηύθυνε τὸ Γυμνάσιον Ἀμισοῦ. Τῇ 6ῃ Αὐγούστου 1901 ἐχειροτονήθη διὰ τὰς πρῶς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας του Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ καὶ εἴτα ἐγένετο βοηθὸς Ἐπίσκοπος πρῶτον τοῦ αὐδοίμου Μητροπολίτου Καίσαρειας Ἰωάννου ἀπὸ τοῦ 1901—1902, εἴτα δὲ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Χαλδίας Γερβασιίου τῷ 1902, ὁπότε προήχθη κατὰ Νοέμβριον εἰς Μητροπολίτην Ροδοπόλεως, μετὰ τετραετὴ ὑπηρεσίαν εἰς Μητροπολίτην Κορυθαῖας καὶ μετὰ τετραετὴ πάλιν ὑπηρεσίαν ἐν Κορυθαῖ εἰς Μητροπολίτην Ἀγκύρας τῷ 1910. Τῷ 1922 μετετέθη εἰς τὴν Μητροπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως, ἣν ἐποίησε θεαρέστως ὑπὸ πάντων τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. Ὁ ἑλλησιτῆς Ἱεράρχης κατέλιπε καί τινας

συγγραφάς, ἐκτὸς πολλῶν διατριβῶν ἐν ἐφημερίαι καὶ περιοδικαῖς. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο χθὲς ἐν Ἀλεξανδρουπόλει παρισταμένον τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μαρωναίας, Ξάνθης καὶ Ἀράμιας.

—Μετὰ σχετικὴν συζήτησιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως καταρισθῇ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μαντινείας, Σπάρτης, Δημητριάδος καὶ Σισανίου, Συνοδικῶν μελῶν καὶ τῶν κ. κ. Θ. Σπεράντια, ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῆ Ἱ. Συνόδῳ καὶ Στ. Γρηγορίου. Συμβούλου παρὰ τῷ ΟΔΕΠ. πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος περὶ παραχωρήσεως τοῦ παραπλευρῶς τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου οἰκοπέδου εἰς τὸ ΤΑΚΕ. πρὸς ἀνεγερσιν Γραφείων δι' ἀμφοτέρους τοὺς ὀργανισμοὺς.

—Μετὰ πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος περὶ ἀνασυστάσεως τῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγνιότης συγκεχωρευμένης Ἱ. Μονῆς Δαριάστας παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ὅπως ἐνεργήσῃ τὰ δεόντα πρὸς τοῦτο.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐχορήγησεν ἀδειαν ἀπουσίας τῷ μὲν Σεβ. Μητροπολίτῃ Βεροῦσίας καὶ Ναούσης ρημιαίν, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας δεκαπενθήμερον διὰ τὰ Λουτρά Ὑπάτης καὶ τῷ Σεβ. Μητροπ. Ἰωαννίνων δεκαήμερον δι' Ἀθήνας πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

—Τὴν προπαραλθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ Μαροσαλείῳ Διδασκαλείῳ ἁγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς σχολικῆς ἐκθέσεως τοῦ Διδασκαλείου καὶ τοῦ προσηρημένου προτύπου Τὸν ἁγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου αἰδεσιμώτατος κ. Κωνστ. Πιέτρης, παλαῖος Καθηγητῆς τοῦ Διδασκαλείου, τὰ δὲ ἱερὰ ἄσματα ἔψαλεν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ χορωδία τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Διδασκαλείου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου. Ἡ τελετὴ αὕτη, μεθ' ἣν ἠκολούθησε τὸ ἀνοιγμα τῆς ἐκθέσεως καὶ ἡ ἐκτέλεσις πλουσιοῦ φιλολογικοῦ καὶ μουσικοῦ προγράμματος, ἐνεποίησε ζωηρὰν καὶ εὐάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον συνεχάρη ἰδιαιτέρως τὸν διευθύνοντα τὸ Μαροσαλεῖον ὑποδιευθυντὴν κ. Ζήσῃν Ζαμάνην διὰ τὴν ἀξίεπαινον πρωτοβουλίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν διεξαγωγὴν τοῦ θρησκευτικοῦ μέρους τῆς ὅλης ἐορτῆς, ἣν τόσον ἐλάμπρυνεν ἡ συμμετοχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς χορωδίας.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν, παρισταμένου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων ὡς καὶ πολλοῦ κόσμου ἡ τελετὴ τῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς <Ζωῆς> Κατηχητικῶν Σχολείων Ἀθηνῶν. Ὡσαύτως ἐώρτασαν τὴν ἐπέτειον αὐτῶν αἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανικαὶ Ἐνώσεις ἐν τῷ ἰδιοκτήτῳ αὐτῶν ἰδρύματι καὶ ἐτέλεσαν ταυτοχρόνως τὴν ἐορτὴν αὐτῶν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τὰ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀγγέλου Νησιώτου Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Παρίσταντο ἐκτὸς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἱκανοὶ Ἀρχιερεῖς. Τὴν Δευτέραν ἐώρτασαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἁγ. Δημητρίου νέου Φαλήρου τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα θηλέων Πειραιῶς παρισταμένου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐώρτασαν καὶ ἄλλα εἰς ἄλλους ναοὺς Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Περὶ τῆς ἐν γένει κατηχητικῆς κινήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος θὰ γράψῃ ἐιδικώτερον ἡ <Ἐκκλησία> εἰς τὸ προσεγὲς αὐτῆς φύλλον.

—Ὁ Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν ἐκλογὴν ὡς συμβούλων τῆς Ἱ. μονῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου τῶν μοναχῶν Καλλιστράτης Πετράτου καὶ Ἀθανασίας Κεκάτου.

—Τῇ 12 παρ. μηνὸς ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀράμιας κ. Βασίλειος μετὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πολυαγῆς ἀνήλθον εἰς τὸν ἔναντι τῆς πόλεως Κιλκίς λόφον, ὅπου τὸ Ἡρῶν τῶν πεσόντων καὶ ἔψαλον ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων τῷ 1913 ἀξίωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν, τὴν δ' ἐπισμένην, Κυριακὴν, συνελειτοργήσαν ἀμφοτέροι ἐν τῷ Ἱ. μητροπολιτικῷ ναῷ Κιλκίς καὶ μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνεχώρησαν διὰ Θεσσαλονίκην.

—Τὴν 6ην Μαῦου ἐτελέσθη ἐν Ἰωαννίνοις σεμνὴ ἐορτὴ

ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν κατηχητικῶν σχολείων. Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην, καθ' ἣν παρέστησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πολὺ πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν ὁμίλησαν ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος «ὁ ἁγ. Κοσμάς» καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς ἰ. μητροπόλεως Ἰωαννίνων ἐκπροσωπῶν τὸν σεβ. μητροπολίτην, μεθ' οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἔψαλαν ὠραιότατα θρησκευτικὰ ἄσματα καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Φραγκόπουλος ἐξιστόρησε τὰ τῆς δράσεως τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ ἀνεκοίνωσε τ' ἀποτελέσματα τοῦ μεταξὺ τῶν μαθητῶν διενεργηθέντος διαγωνισμοῦ. Ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Δημ. Βραχλείδης λαβὼν τὸν λόγον ἐπῆνεσε τὸ ἔργον τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ ὑπεσχέθη πάσαν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δυνατὴν ἀρωγὴν μετ' αὐτὸν δ' ὁμίλησαν καὶ ἄλλοι τινες ἐξάρχοντες τὸ συντελούμενον ὑπὸ τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἐθνικοσωτήριον ἔργον καὶ ἔληξεν ἐν μέσῳ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἢ ὠραία ἐορτή.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἐν Pittsburg τῆς Ἀμερικανικῆς Φλωρίδος ἐτελεύτησεν ἐπ' ἑσχατῶν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς ἐν βορείῳ Ἀμερικῆς ῥωσικῆς οὐκραϊνικῆς ἐκκλησίας Ἰωσήφ Ζιούκ, συνδέσας τὸ ὄνομά του πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ οὐντικὴν κίνησιν, τῷ 1930 οὗτος, διατελὼν ἔτι οὐνίτης ἱερεὺς, ἠγήθη τῶν οὐνιτῶν πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν, ὅθεν καὶ ἐσχηματίσθη ἰδίᾳ ἐν Ἀμερικῇ οὐκραϊνικῇ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἀποτελουμένη ἐκ 40 ἐνοριῶν, ὑπαχθεῖσα εἰς τὸν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ Ἰωσήφ εἶχε συντελεσθῆ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1932. Τῆς κηδείας τοῦ μεταστάντος προέστη ὁ Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολλῶν ἱερέων. Ἡ διακυβέρνησις τῆς ἐπαρχίας ἀνετέθη προσωρινῶς εἰς τὸν πρωθιερέα Ποδγορέτσκι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Συνεπεὶς συνεννοήσεων τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου μετὰ τῆς κοινοτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀντιπροσωπείας ἐπὶ τοῦ νέου σχεδίου διατάξεως ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ κοινοῦ ὅτι δὲν ὑφίσταται πλέον οὐσιώδεις σημείον διαφωνίας μεταξὺ Ἰ. Συνόδου καὶ ἑλληνικῶν κοινητῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἰκανοὶ ὄμιλοι προσκυνητῶν μετέβησαν ἐφέτος εἰς Ἱεροσόλυμα, κατὰ τὰς ἡμέρας ἰδίᾳ τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα, ἐκ Κύπρου, ἐξ Ἑλλάδος, ἐκ Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας. Τοῦ ἑλληνικοῦ ὄμιλου ἠγείτο ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνέδρων Σεβ. Μητροπ. Σισανίου κ. Διόδοτος, μετείχον δ' αὐτοῦ καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας κ. Σ. Γονατᾶς, δύο γερουσιασταὶ καὶ πρῶν ὑπουργοὶ καὶ ἀνάτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ Πεζικοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Πάντες οἱ ὄμιλοι οὗτοι ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων καὶ ὑπὸ τῆς Ἀγιοταπι. Ἀδελφότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Εἰδήσεις ἐξ Ἀντιοχείας ἀναφέρουν ὅτι μετὰ τὴν ρύθμισιν ἐνδοεκκλησιαστικῶν τινῶν ἀνωμαλιῶν φαίνεται ἀποκατασταθεῖσα ἡ ὁμαλότης ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀντιοχείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν τῇ πόλει Δουβάνσκ ὁ σύνδεσμος τῶν ἀθέων ἀνεβίβασεν εἰς τὴν σκηνὴν ἀσεβεστάτην κομφιδίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ γάμος τῆς Κανά τῆς Γαλιλαίας». Οἱ θεαταί, τῶν ὁποίων τὰ 90 ο)ο ἦσαν ἐργάται, ἐξοργισθέντες ἐκ τῆς θρασείας ἐκείνης κατερωτεύσεως τῶν ἱερῶν, καὶ τὸ θεάτρον κατέστρεψαν καὶ τοὺς σοβιετικούς θεατρίνους μέχρ' ἰσχυρῶς κατεμαστίγωσαν.

Ἐτελεύτησεν ἐν Νέφ Ἰόρκη σχεδὸν ἑβδομηκοντούτης ὁ τέως μὲν Ἐξάρχος Γεωργίας καὶ Πρῦτανος τῆς ἐν Κιέβῳ Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, ἀπὸ δὲ τῆς ρωσ. ἐπαναστάσεως κατασταθεῖς μητροπολίτης τῆς βορείου Ἀμερικῆς, Πλάτων, ὅψ' ὄν ὑπήγοντο 250 ρωσικαὶ ἐν Ἀμερικῇ κοινότητες ἐκ 300,000 ψυχῶν. Τὸ ὀρθόδοξον τοῦτο ρω-

σικὸν ποιμνιον ἀρνεῖται νὰ ὑπαχθῆ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς πατριαρχικῆς ἐν Μόσχᾳ συνόδου, ἥτις διώρισεν ὡς ἱεραρχικῶς προϊστάμενον αὐτοῦ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Βενιαμίν.

—Καθ' ἡ ἀνέγραψεν ἡ ἐφημερὶς «Daily Express», ἐν Κιέβῳ κατὰ τὸ Μέγα Σάββατον ἐτυφεκίσθησαν δύο ὀρθόδοξοι ἱερεῖς κατηγορηθέντες ἐπὶ προπαχάλιφ θρησκευτικῆ προπαγάνδᾳ.

Ἐν τῇ θέσει τοῦ ἐκ βάθρων καταστραφέντος μνημειώδους ναοῦ τοῦ Σωτήρος ἐν Μόσχᾳ ἀνεγείρεται κολλοσιαῖον «μέγαρον τῶν Σοβιέτ», ὕψους 415 μέτρων, ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ὁποίου θὰ ὑψωθῆ τεράσιον μνημεῖον τοῦ Λένιν ὕψους 80 μέτρων. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ μεγάρου θὰ κατασκευασθῆ αἰθουσα χωρητικότητος 20.000 ἀνθρώπων, οἱ δ' ἀνώτεροι ὄροφοι θὰ περιλαμβάνωσι σειρὰν διαφώρων μουσείων. Ἡ ὅλη οἰκοδομὴ ὑπολογίζεται ὅτι θὰ συντελεσθῆ μετὰ πενταετίαν, προσμοιάζεται δ' ὑπὸ τοῦ ξένου τύπου εἰρωνικῶς πρὸς τὸν ἀγιογραφικὸν τύπον τῆς Βαβέλ.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Μόσχας πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, ἡ ἀντιθρησκευτικὴ ἐν Ρωσίᾳ δράσις ἤρξατο ἐνισχυομένη μετὰ τὴν ἐκ τῶν ἐφετεινῶν πασχάλιον ἐορτῶν διαπίστωσιν τῆς ἐντάσεως τῆς θρησκευτικότητος οὐ μόνον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐνεκα τῆς ὁποίας εἶχον συμβῆ καὶ συγκρούσεις τῶν πιστῶν πρὸς τοὺς ἀθέους. Οὕτω π. χ. ἐν Μόσχᾳ οἱ πιστοὶ εἶχον διοργανώσῃ καὶ λιτανεῖαν κατὰ τὴν πασχάλιον νύκτα, ταύτην δ' ἐπεχείρησε νὰ διαλύσῃ ἡ Γκεπεού, ἥτις διηκρίβωσεν ὅτι ταύτης μετείχον καὶ κομμουνιστὰι. Ἡ κατάστασις αὕτη ἤγαγε τὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν φανεράν πλέον ὑποστήριξιν τοῦ συνδέσμου τῶν ἀθέων εἰς τὴν ἐντονωτέραν διεξαγωγὴν τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος. Ἦδη κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου ἐν μόνῃ τῇ Μόσχᾳ ἐκλείσθησαν 12 ναοί, καθ' ὅλον δὲ τὸ μήκος τῶν ὁχθῶν τοῦ Βόλγα πολυάριθμοι ναοὶ μετεβλήθησαν εἰς κομμουνιστικὰς λέσχας, συλληφθέντες δ' ἐφυλακίσθησαν 42 ἱερεῖς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐδίδασκον θρησκευτικὰ μαθήματα εἰς τὰ παιδία. Παρὰ ταῦτα, ὡς αἱ ἐκ Μόσχας ἀναποκρίσεις ἀναφέρουσι, ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ νὰ ἀμύνεται ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν εἰς τοὺς ναοὺς εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε πρῶτην ταύτην φορὰν ἀπὸ τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει νὰ διεκδικῆ μετὰ τινος θάρρους τὴν θέσιν τῆς κατὰ τῆς ἀντιθέου ἐκστρατείας. Ἐκ πάντων τῶν σημείων τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας καταφθάνουσιν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν κέντρον τῆς Μόσχας εἰδήσεις περὶ κατακομβῶν: ὅπου κλείεται ναὸς οἱ πιστοὶ συναθροίζονται πρὸς προσευχὴν εἰς ὑπόγεια. Ὁ προεδρεῶν τῆς πατριαρχικῆς Ἰ. Συνόδου μητροπολίτης Σέργιος περιοδεύων ἀνά τὴν χώραν ἐκφωνεῖ λόγους μεστοὺς θρησκευτικοῦ ζήλου, ἐν Μόσχᾳ δὲ ἐψιθυρίζοντο φῆμαι περὶ προσεχοῦς αὐτοῦ συλλήψεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἐν τῇ προεδρείᾳ τοῦ σεβ. ἀρχιεπισκόπου Γοράδου συνεκροτήθη κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον συνέδριον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς ὀρθοδόξου Τσεχοσλοβακικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ πόλει Ὀλόμουτς. Μετὰ τὰς γενομένας ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀνακοινώσεις καὶ εἰσηγήσεις ἐλήφθησαν διάφοροι ἀποφάσεις περὶ ἀμύνης τῆς ὀρθοδοξίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐν Φιλλανδίᾳ Ἐκκλησίᾳ σήμερον ὑπάρχουσιν 66 ναοί, ὧν οἱ 21 λιθόκτιστοι, οἱ 40 ξύλινοι καὶ οἱ 5 εὐκτήριοι οἴκοι. Ναοὶ ὑπάρχουσι καὶ ἐν ταῖς μοναῖς ἐν συνόλῳ 19 λιθόκτιστοι καὶ 9 ξύλινοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους κινήθεισα κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ πολωνικὰ δικαστήρια ἀγωγὴ διεκδικήσεως 69 ὀρθοδόξων ναῶν μετὰ τῆς παρουσίας τῶν ἀπέληξεν ὑπὲρ τῆς πρώτης, διότι τὸ ἐν Βαρσοβίᾳ ἀνώτατον δικαστήριον ἐξέδωκεν ἀπόφασιν δι' ἧς ἀπερρίπτετο ἡ ἔφεσις τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας

Ἡ τοιαύτη ἔκβασις τῆς δίκης προδικάζει τὴν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀγωγῶν ἔκβασιν, αἱ ἀγωγαὶ δ' αὐτὰς ὑπερβαίνουναι τὰς 700, διεξεδίκαξε δηλ. ἡ πολωνικὴ καθολικὴ Ἐκκλησία τὴν κυριότητα ἐπὶ μονοουχὶ χιλιάδος ναῶν καὶ τῶν περιουσιῶν των, ὡς τάχα σφετεριστικῶς κατεχομένων ὑπὸ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.

— Ὁ Μακαρ. Μητροπολίτης Διονύσιος δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱεράρχας τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συνέστησεν ὅπως αἱ κενούμεναι θέσεις ἐνοριακῶν ἱερῶν ἐφεξῆς πληροῦνται μόνον διὰ κληρικῶν τυχόντων τῆς ἀνωτάτης θεολογικῆς παιδείσεως ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἐν Βαρσοβίᾳ Πανεπιστημίου, τούτων τε ὅθεν δὲ μὴ χειροτονῶσι πρόσωπα ἐστερημένα τοῦ ἀπαραίτητου δι' ἱερέα θεολογικοῦ πτυχίου. Διὰ πᾶσαν ἐναντίαν περιπτώσιν παρακαλοῦνται οἱ ἄρχιερεῖς ὡς προβαίνουσιν εἰς προσυνεννόησιν μετὰ τῆς Α.Μ.

— Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Ζαοστρὼβ-τση τῆς ἐπαρχίας Γρόδνεσκ ὁ σερβ. ἀρχιεπ. Ἀνώγιος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, καθ' ἃ παρήσαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ τόπου, συνελειτούργησαν δὲ 23 ἱερεῖς.

ΡΩΜΑ-Ἰ-ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καθ' ἃ ἀνακοινοῦται ἐκ Βερολίνου, ἐπίκεινται νέα διαπραγματεύσεις μετὰ τὸ Βερολίνον καὶ Βατικανοῦ, ὁφροῦσαι κυρίως εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐν Γερμανίᾳ καθολικῆς νεολαίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν σωματείων. Κατὰ πᾶσας τὰς ἐνδείξεις ὁ Χίτλερ ἔχει ἀποφασίσει νὰ συμφορῇ τὰς καθολικὰς ὀργανώσεις τῶν νέων πρὸς τὸν σύνδεσμον τῆς γερμανικῆς νεολαίας εἰς ἓν κοινὸν μέτωπον, εἰς τοῦτο δ' ἀντίσταται τὸ Βατικανόν.

— Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας διεβίβασε πρὸς τὴν καθολικὴν νεολαίαν τῆς Γερμανίας πασχάλλον ἀσπασμόν, μετ' ἐκφράσεως εὐαρεσκείας διότι, μαχομένη εἰς τὰς πρώτας γραμμάς, ἤδη προσήγγει καὶ θύματα ὑπὲρ τῶν θρησκευτικῶν ἰδεωδῶν ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῶν δελεασμάτων, αἵτινα ἐπανάγουν τοὺς χριστιανοὺς ὀπίσω, εἰς τὸν ἐθνισμόν. Εἰς τὸν γερμανικὸν τύπον ἀπηγορεύθη ἡ δημοσίευσίς τοῦ παπικοῦ τούτου γραμμάτος.

— Κατὰ τὰς ἰσπανικὰς ἐφημερίδας, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῶν Κορτές τῆς 5 παρ. Ἀπριλίου διὰ ψήφων 295 κατὰ 66 ἐν θεορῶνδεϊ ἀντιδρᾶσι τῶν σοσιαλιστῶν ἐψηφίσθη τὸ νομοσχέδιον περὶ μισθοδοσίας τοῦ ἰσπανικοῦ κλήρου. Τὸ ζήτημα τοῦτο περιλαμβάνετο ἐν τῷ προγράμματι τῆς ὑπερτεροσφίσεως κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Ἰσπανίᾳ ἐκλογὰς πολιτικῆς ὑπὸ τὸν Ρομπλές μερίδος τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «λαϊκὴ καθολικὴ δρᾶσις».

— Ὁ Osservatore Romano ἐδημοσίευσεν τὸ κείμενον τοῦ μετὰ τῆς Αὐστρίας συναφθέντος κογκροδάτου.

— Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ σερβικοῦ Πατριαρχείου «Κήρυξ» ἀνακοινοῖ ὅτι κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς πανηγυρικῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Δὸν Μπόσκου ὡς ἁγίου ἐν τῷ ἐν Ρώμῃ ναῷ τοῦ ἁγ. Πέτρου προσεκήθη καὶ τὸ παρὰ τῷ Βατικανῷ διπλωματικὸν σῶμα. Ὁ μετὰ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβευτῶν συμπαρῶν ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιέτ παρὰ τῷ Βατικανῷ ῥῶσος πρεσβευτῆς ἤρξατο κατ' αὐτὴν τὴν τελετὴν διανέμων φυλλάδια (feuilles volantes) ἀντιθρησκευτικοῦ περιεχομένου, τοῦτο δὲ προὐκάλεσε τὴν γενικήν διαμαρτυρίαν, ὁ δ' ἀξιοματικὸς τῆς παπικῆς φρουρᾶς ἐπεμβὰς ἐξέβαλεν αὐτὸν τοῦ ναοῦ καὶ ὠδήγησεν. εἰς τὸ Βατικανόν, ἐνθα ἐκρατήθη μέχρι τοῦ πέρατος τῆς τελετῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Ἡ ὀργάνωσις τῶν εὐαγγελικῶν παστῶρων τῆς Στοκχόλμης ἐψηφισε ὁρμίσαι ἀπόφασιν κατὰ τοῦ προέσταμένου τῆς ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Ἐπισκόπου Μύλλερ, προκαλέσασαν μεγάλην ταραχὴν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν «γερμανῶν χριστιανῶν», καθ' ὅσον ἐνισχύει τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατὰ τοῦ «γερμανικοῦ χριστιανισμοῦ» ἀντιδρᾶσιν. Ἐξ ἄλλου ἐγνώσθη ὅτι ἐν Βερολίνῳ λαμβάνονται μέτρα ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ εἰρήνευσις ἐν τοῖς κόλποις τῆς γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τοῦτο δὲ μελετᾶται ἡ συγκρότησις θεολογικῆς συνδιασκέψεως, ἧς θὰ

μετάσχωσιν ἀντιπρόσωποι ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων παρατάξεων. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦ αὐταὶ διατελοῦσι πρὸς ἀλλήλας ἐν αὐτόχρημα ἐμπολέμῳ καταστάσει. Ὁ Ἐπίσκοπος Μύλλερ δι' ἀποφασέως του ἐπαυσεν ἐκ τῶν θέσεων των 250 πάστορας, ο἗τοι δὲ ἀπεφάσισαν νὰ τελῶσι τὰς ἱεροπραξίας των ἐν ἰδιωτικοῖς οἰκίμασι παραλλήλως δὲ ἡ ἀστυνομία προέβη εἰς ἐρεύνας ἐν ταξκατοικίαις τῶν ἀντιδραστικῶν παστῶρων, εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν ὁποίων ἀπηγόρευσε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν οἰκιῶν των.

ΙΟΥΔΑΙΟΙ

Οἱ μολοσεβικοὶ ἐπ' ἐσχάτων συντόμως ἡσυχολήθησαν εἰς τὸν ὑπὸ ἕβραίων ἀποκλειστικῶς ἐποικισμὸν τῆς περιοχῆς τοῦ Μπιορμπιδζιάν τῆς Σιβηρίας, τὸ ὅποιον ἀνεκήρυξαν αὐτόνομον. με ἐπίσημον γλῶσσαν τὴν λαλοῦμένην κοινήν ἕβραϊκὴν. Διὰ δὲ προσεχῶς θὰ ὀρισθῇ ἴδιον νόμισμα καὶ γραμματόσημον. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Μπιορμπιδζιάν ἐδημοσίευσαν διάγγελμα πρὸς τὸν λαόν, δι' οὗ ἐκτίθειναι ἰ σκοποὶ τῆς νέας δημοκρατίας καὶ ὑποδεικνύεται ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ σιωνισμοῦ.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως Ἐφημερίου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Κοιμ. Θεοτόκου Νεκροταφείου Ἀργους, καλοῦνται αἱ ἐκ τῶν προσοντούχων βουλόμενοι, ὅπως, μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου 1934, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ κωδικοπ. 5439 ἐνοριακοῦ νόμου ἀποδεικτικὰ προσόντων. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 8 Μαΐου 1934. † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν ὁ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Σέγγενα Σηροπονέργγια βοσκίτοπος μετὰ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ εὐρισκομένων δύο χιλιάδων περίπου ἐλαιοδένδρων ὡς καὶ τετρακόσια στρέμματα ἀγρῶν καλλιεργησίμων τῆς ἰ. μονῆς Σαγματὰ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἰ. μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Θήβαις εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24 Ἰουνίου 1934 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπῆματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος ἀ. α. Ἀρχιμ. Π. Κουστοπίδης.

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν τὸ Βόσκιμα Τσαμάλη καὶ Πηλιγγρα ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Σκριποῦς τῆς ἰ. μονῆς Δομβοῦς βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 1934 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἰ. μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Λεβαδεῖα εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπῆματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος ἀ. α. Ἀρχιμ. Π. Κουστοπίδης.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς σταδίου 44, Ἀθῆναι